

اگر بتوانیم این موفقیت‌های بزرگ را به شکل ملموس و عینی برای مردم خودمان روایت کنیم و به کمک دستگاه‌های فرهنگی رسانه‌ای، به آنها بعد هنرمندانه و بُرد بلندتری بدهیم و با دیپلماسی اقتصادی، مبادلات بین‌المللی فناوریانه را گسترش دهیم، آنگاه این موفقیت‌ها، ظن‌های بلندتری خواهد یافت؛ مشخص می‌شود که ایران، فقط موشک و پهپاد نیست و تصویر جدیدی از ایران، به جوانان و نخبگان و مردم منطقه و جهان مخابره می‌شود

نسبت هم‌چون توانسته‌ایم خودمان با قیمت کمتر آنها را تولید کنیم، داروهارا با گستره توزیع بیشتری به دست بیماران برسانیم. ما فقط در موشکی چنین پیشرفت‌های خیره‌کننده‌ای را تحت سخت‌ترین تحریم‌ها نداشته‌ایم؛ زیست‌فناوری ما از توانمندی نظامی ما اگر پیشرفته‌تر نباشد، قطعاً کمتر نیست. بیش از ۳۰ درصدی پیشرفته‌ترین تجهیزات و فناوری‌ها، توسط شرکت‌های دانش‌بنیان ما تولید و بعضاً صادر هم شده است و در منطقه و دنیا حرف برای گفتن داریم. ساخت داروهای های‌تک در حوزه بیوتکنولوژی، روش‌های نوین سلول‌درمانی و انواع عمل‌های پیشرفته پزشکی را انجام می‌دهد. در تجهیزات پزشکی، مانیتورهای علائم حیاتی و ونتیلاتور ما به کشورهای زیادی صادر می‌شوند و ربات جراحی ساخته‌ایم. ماهواره‌های ایران، به‌مدار ۷۵ کیلومتری ارسال شده است و کپسول زیستی ساخت ایران، تست‌هایش را یک‌به‌یک و با موفقیت طی می‌کند. اگر بتوانیم این موفقیت‌های بزرگ را به شکل ملموس و عینی برای مردم خودمان روایت کنیم و به کمک دستگاه‌های فرهنگی رسانه‌ای، به آنها بعد هنرمندانه و بُرد بلندتری بدهیم و با دیپلماسی اقتصادی، مبادلات بین‌المللی فناوریانه را گسترش دهیم، آنگاه این موفقیت‌ها، ظن‌های بلندتری خواهد یافت؛ مشخص می‌شود که ایران، فقط موشک و پهپاد نیست و تصویر جدیدی از ایران، به جوانان و نخبگان و مردم منطقه و جهان مخابره می‌شود. اما مهم‌تر از همه اینکه پرداختن به همه این موفقیت‌ها و روایت آنها، غیر از حس غرور و احساس توانمندی، باید برایمان یادآوری کند که ما رؤیاهای مسیری‌های زیادی پیش‌روی‌مان داریم؛ باید گفت‌مان «العلم سلطان» که همواره مورد تأکید رهبری بوده است، تثبیت شود و مطمئن شویم که به‌جای چشم دوختن به رخدادهای خارجی و سیاسی، باید مسیر قوی شدن در علم و فناوری را با قدرت ادامه دهیم. باید بدانیم که این مسیر، نه فقط برای ملت ایران، بلکه برای الگو دهی به ملت‌های منطقه و نجات مظلومان، چقدر می‌تواند مهم و راه‌گشا باشد و محملی برای صدور آرمان‌های دینی و اسلامی مادر قلب مردم جهان شود.

توان رسیدن به پیشرفت در بسیاری از عرصه‌ها را داریم. اما حالا همان‌طور که نور پهپادها و موشک‌های ایران، شعله امید را در دل ملت‌های منطقه روشن کرد و نشان داد که می‌توان وابسته نبود و ضمن دفاع از عزت ملی، حامی همیشه مظلومین هم بود، ما باید تلاش کنیم تا در بقیه عرصه‌های فناوریانه‌ای که دستاوردهای شگرفی هم داشته‌ایم، خودمان را معرفی کنیم. مطلع حرف‌مادر این حوزه این است که اتفاقاً این پیروزی‌ها و موفقیت‌ها متوقف به موشکی و دفاعی نبوده است، ولو اینکه ما نتوانسته باشیم تصویر درست‌ی از داشته‌هایمان نشان دهیم. دکتر سعید سرکار (رئیس قبلی ستاد نانو) خاطره‌ای از سفیر ایران در ژاپن تعریف می‌کرد که چند سال پیش گفته بود: «وقتی مدام از ما درباره هسته‌ای سؤال می‌کنند که شما دنبال برنامه نظامی هستی؟ یک جواب مامثال زدن از همین حضور هرساله توانمندی‌های ایران در نمایشگاه پیشرفته و معروف نانوتکنولوژی ژاپن است؛ جایی که فقط ۲۰ کشور صاحب فناوری در آن شرکت می‌کنند و نشان می‌دهد که پیشرفت‌های ایران، نقطه‌ای و محدود به حوزه‌های هسته‌ای و نظامی نیست.» همان‌طور که میان واردات یک محصول یا مونتاژ و وابستگی فناوریانه آن با تولید مستقل آن تفاوت زیادی از زمین تا آسمان وجود دارد، میان داشتن یک دانش و فناوری با کامل کردن چرخه تولید و رسیدن به تولید انبوه و ارتقا و تنوع بخشیدن به آن نیز تفاوت زیادی وجود دارد؛ حقیقتی که «وعده صادق» نشان داد این بود که آنچه مادر موشکی به آن رسیده‌ایم، یک نقطه و دستاورد درخشان فردی نیست که متوقف‌شدنی باشد. در فناوری نانو، همین اتفاق افتاده است؛ ماصر فاب به دانش نانو دست پیدا نکرده‌ایم؛ بلکه پارافرا ترگداشته و صاحب فناوری شده‌ایم و به‌واسطه همین فناوری، از نانو حباب برای کشاورزی و آب آشامیدنی تا صنعت رنگ و ساختمان و سرامیک و نانوداروهای پیشرفته را تولید کرده‌ایم. در حوزه نانو به اقتصادی ۳۰ هزار میلیارد تومانی رسیده‌ایم و تنها با تولید ۴ نانو دارو در سال‌های اخیر، جلوی خروج ۹۰ میلیون دلار ارز داروهای اختصاصی بیماران سرطانی را گرفته‌ایم و به همین